

Barbara Scholten

Oma Luchtbuks

Met illustraties van Els van Egeraat

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:
www.kinderboeken.nl
www.ploegsma.nl
www.barbarascholten.nl
www.elsvanegeraat.nl

ISBN 978 90 216 8160 3 / NUR 282/283

© Tekst: Barbara Scholten 2021

© Illustraties: Els van Egeraat 2021

Vormgeving omslag: Buro Blikgoed

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2021

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

De Gouden Gladiool	9	Linke soep	81
Ik ben een probleem	15	Live op tv	90
Camping Honkvast	22	Ontvoerd	96
Vijftig tinten groen	27	Hup, de bus in	103
Oma Maria	34	Plofkraak	110
Het verhaal van Nutella	39	Kermis	117
Het grote, gele gevaarte	44	Frankrijk	124
In de krant	51	Stoomcursus	128
Gespuis	56	Een ontdekking	135
Zoek dekking	62	Het rode goud	142
Graaf Willem van Wulp tot		Nieuws	149
Struis	68	De laatste kogels	156
Geheim overleg	74	Hoe het afliep	164

Hoi! Dit zijn mijn uiterst succesvolle ouders: **Dorotheé** en **Johan**. Ze zijn 365 dagen per jaar ontzettend druk. Mama werkt als plantenonderzoeker. Ze tuurt door een microscoop op zoek naar dingen die nog niet ontdekt zijn. Papa doet iets met computers, hij vliegt de hele wereld rond en slaapt vaker in een hotel dan thuis.

Ik heb twee oma's. Mijn ene oma heeft haar heup gebroken en doet niet mee aan dit verhaal. Mijn andere oma, **Maria**, ontmoet ik voor het eerst in dit boek. Ze stift altijd voordat ze de deur uit gaat haar lippen rood, woont tijdelijk op een camping en ruikt gespuis van een kilometer afstand.

Nutella is de ruwharige teckel van Maria. Hij heeft het formaat van een schoothondje, maar in zijn kop is hij een levensgevaarlijke Dobermann.

Op de camping wonen nog meer mensen:

Willem, of Graaf Willem van Wulp tot Struis zoals hij zichzelf noemt, is een mislukte fietsenmaker. Vanuit de uitkijkpost in zijn grote gele stadsbus houdt hij overzicht over de camping.

Ekkie heeft vaak leuke ideeën waar weinig van terecht komt. Hij is de campingbaas en als het spannend wordt, verstopt hij zich.

Ali wil nog een keer in zijn leven de Tour de France fietsen. Om fit te blijven fietst hij met bakstenen in zijn fietstassen en versleten banden om zijn nek rondjes door het dorp.

En dit ben ik, **Lina!**

De Gouden Gladiool

In de week dat ik voor mijn tiende verjaardag naar Parijs zou gaan, stapte ik samen met mijn oma, drie rare snuiters en een gestoorde hond in een rochelende, gele stadsbus naar Zuid-Frankrijk om mijn ontvoerde moeder te zoeken.

Samen met de donderdagmiddagoppas loop ik van school naar huis. Het lijkt een donderdag als alle andere, maar als we bijna thuis zijn, zie ik dat de oprijlaan vol auto's staat. Zelfs mijn vaders elektrische wagen hangt aan de oplaadkabel. Ik snijd een stuk af door dwars over het grasveld te lopen. De oppas wandelt over de stoep, omdat ze bang is dat haar schoenen vies worden.

Als mijn vader thuis is op een doordeweekse dag, zijn er twee mogelijkheden: we hebben de lotto gewonnen of er is iemand dood. Een belangrijk iemand, want voor een dode kennis komt mijn vader niet eerder thuis van zijn werk.

Ik toets de pincode van het hek in, dat geruisloos opzichschuift, en loop buitenom naar onze achtertuin. Tussen de rozenstruiken zit mijn moeder, omringd door vriendinnen en mensen van haar werk. Mijn vader schenkt lachend bubbelwater in lange, hoge glazen. Op een donderdag. Dat klopt niet! Zijn ze soms stiekem voor een tweede keer getrouwd, zoals ik weleens op televisie heb gezien?

‘Ik ben zo trots op je, Dorothe,’ hoor ik de beste vriendin van mijn moeder boven iedereen uit kirren.

Ah! Mijn moeder heeft blijkbaar iets goeds gedaan.

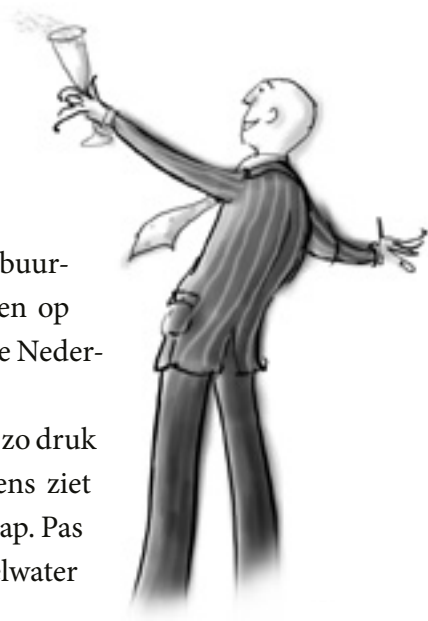
Mijn vader doet er nog een schepje bovenop. ‘Je bent een genie!’

Oké, mijn vader heeft er dus niets mee te maken. Hmm, waarom zouden ze dan een tuinfeestje geven waar ik niets van afweet?

Mijn vader heft zijn glas. ‘Ik wil graag toosten op mijn onvoorstelbaar slimme vrouw. Jouw slimheid en mijn neus voor zakendoen maken ons een zeer succesvol team!’

‘Je bent beroemd, Dorothe!’ De buurvrouw drukt aanstellerig haar handen op haar hart. ‘Ik woon naast een bekende Nederlander!’

Mijn moeder straalt van trots. Ze is zo druk met alle aandacht dat ze me niet eens ziet staan. Net als de rest van het gezelschap. Pas als mijn vader de volgende fles bubbelwater

opentrekt, merkt een van mijn moeders vriendinnen me op. De oppas is dan allang verdwenen.

‘Lina, heb je het al gehoord? Jouw moeder is zo’n geweldige slimmerik!’

Mijn vader kijkt op en maakt een proostend gebaar naar me. ‘Ze heeft *La Fleur d’Or* gewonnen.’ Hij drinkt gulzig zijn glas leeg en ik zie rinkelende kassa’s in zijn ogen schitteren.

‘La Fleur hoe?’ vraag ik.

‘*La Fleur d’Or*,’ herhaalt mijn vader. ‘In Nederland zeggen we de Gouden Gladiool.’ Hij lacht breed, terwijl hij met een zakdoek zweetdruppels van zijn voorhoofd dept. Van goud en geld gaat mijn vader glimmen.

Een van de mensen van mijn moeders werk legt uit dat de Gouden Gladiool een super speciale prijs is. ‘Een soort Nobelprijs voor bloemenmensen.’

Ik weet zeker dat die prijs echt super bijzonder is als ik een glaasje cola krijg, mijn vader hapjes van de traiteur laat bezorgen en er nog een derde fles bubbelwater wordt geopend.

Tijdens het avondeten wil iedereen alles weten over mijn moeders bijzondere uitvinding.

‘Wat doet het precies?’ vraagt de een.

‘Bloemen bloeien veel langer dankzij mijn product,’ antwoordt mijn moeder, ‘en dat wil natuurlijk iedereen.’

‘En hoe ziet het eruit?’ vraagt een ander.

Dat wil ik ook graag weten. Zijn het pillen in een uitdrukstrip met achter op de verpakking een gebruiksaanwijzing, zoals je bij de apotheek krijgt? Is het troebel slootwater in een fles dat ruikt naar een vissekom die te lang niet is

verschoond? Of lijkt het op smurrie in een pot die hard wordt als je de deksel er niet goed opdraait? Ik ben teleurgesteld als mijn moeder vertelt dat het grasgroen poeder in een strooibus is.

Nog een vraag. ‘Wanneer is het in de winkels te koop?’

‘Dat is nog niet helemaal duidelijk,’ jubelt mijn moeder, ‘maar het wordt uiteindelijk overal verkocht!’

‘Ik heb al meerdere producenten die de receptuur willen kopen.’ Daar is mijn vaders brede glimlach weer. ‘Ik laat ze tegen elkaar opbieden. De partij die het meeste geld op tafel legt, mag het middel produceren.’

‘We hebben al een slagzin bedacht.’ Mijn moeder drukt dankbaar haar handen tegen haar borst. ‘FloraFris: *Langer in bloei zonder geknoei*, klinkt dat niet geweldig?’

Ik zie alle mensen in de kring driftig klappen. Voor groen bloemenpoedersuiker.

‘Door wie wordt de Gouden Gladiool uitgereikt?’ vraagt de buurvrouw.

‘Door Didier de Sonnaville, de voorzitter van de jury.’ Mijn moeder knippert een paar keer overdreven met haar verlengde mascarawimpers als ze zijn naam uitspreekt. ‘Hij wordt de bloembollenkoning van Europa genoemd en heeft een prachtig lavendellandgoed in Zuid-Frankrijk.’

De beste vriendin van mijn moeder schuift op het puntje van haar stoel. ‘Vindt de uitreiking daar plaats?’

Mijn moeder glimlacht gelukkig. ‘Op de eerste dag is de ontvangst en ’s avonds is er een groot diner met speciale gasten uit de hele wereld. De dag daarna wordt er een bloe-

mencongres georganiseerd met mij als stralend middelpunt.' Weer wordt er geklapt. Mijn moeder stijgt bijna op van trots. 'Op de laatste dag krijgen we een rondleiding op het lavendellandgoed en daarna vindt de prijsuitreiking plaats. Die wordt live uitgezonden op televisie.'

Een andere vriendin kijkt met een mix van jaloezie en bewondering op haar gezicht naar mijn moeder. Daarna fluistert ze tegen mijn vader: 'Wat een fleurig snoepreisje, Johan.'

'Ik ga niet mee, ik vlieg volgend weekend naar Amerika.' Mijn vader strijkt zijn duim en wijsvinger over elkaar. 'Er moet ook nog geld verdiend worden.'

Ik spits mijn oren. 'Volgend weekend?' Dat zou echt een enorme toevalstreffer zijn.

Mijn moeder knikt, nipt van haar bubbelwater en verslikt zich. Haar gelukkige glimlach maakt plaats voor een paniekerige blik in haar ogen. Ze slaat haar hand voor haar mond. 'We zouden dan naar...'

'Parijs gaan!' roep ik. Dat ben ik echt niet vergeten!

Heel even denk ik dat ik met mijn moeder mee op reis mag om die prijs in ontvangst te nemen. Logisch, want de prijsuitreiking is in Zuid-Frankrijk en Parijs ligt toevallig ook in Frankrijk. Dus we zijn dan al in de buurt.

'Dat kan dan niet doorgaan,' stamelt mijn moeder.

Verbaasd kijk ik haar aan. 'Ik wil dat lavendellandgoed anders ook best zien, hoor.'

